

בסגנון ופמבנה ה"מגלה שמירן"

של יוסף פרל

3/3- בינוס נוסקים

כ"ג באייר תשי"ח 1970

א. מבוא

לדעתי, אחת הבעיות המרכזיות של הספרות

העברית החדשה היא המתח שבין התורה לבין האמונות.

במאה ה-18 כבר נכנסו גלגלי המתח בחברה האינפורמית.

הספרות, דצ המהפכה הצרפתית, הייתה תופעה

אניסטוקרטית: הסופרים, בין גרמניה, בין באנגליה, היו במחל

עלם יוצא מן הכלל אנשי המצמד האצילי וכתבו להנאת

המיעוט. הספרות נתגלתה ככוח דמוקרטי נק בסוף המאה

ה-18, לקראת המהפכה. מאנוע צע, כפי שטבעו חוקרים

רבים (Lefevre בראשם), נדחתה אז-ינו המצמד הבינוני.

אפילו אם לא נקבל את ההיפואנטיקה הזאת, נסכים לפחות

שקורות גדלים הושמעו בחברה האינפורמית. מאז האק

וגדל היקרה הספרות. ולא זו בלבד, הני סופרי ההשכלה

כמו וולטר ומונטסקו היו המבשרים של התקופה החדשה.

בסדר פנים יפות בגעש ^{שמוני וסוד} שהלם לזכר בשפת המזינה ו'חיה

תיים פרוצוקרטיה"ם. לזאת פה, המכשול היחידי ^{שואב דבר} שמוצא את הדם

^{זה פתיח ביצירה, מושג, ובטה}
הוא - בכת האס'צ'ר

יולף פה כיה אולי המשני התקפני ביותר בגאליזיה.

הוא פושן בסתר את ^{אבי} האס'צ'ים ^{אבי} המלכות האוסטרית והאשים אתם

בכל מני האשמות. פה תיאר לזכמו את נצחון ההשפלה כדכו

היסודות באמצע-עביה קיצוניים. אמרזים אלה הם ניגוד גמנו

לסתרונ שהצצ, לאמא, מנצל אפין, רבו לא פה (6, זמ' 37). א

פה פיסס חיבו אנטי-חסידי בגימנית בשם ^א Über das Wesen

der secte Chassidim שהוא, כנראה כהה ל"הק" המוצרכ המגלה

טמיין.

לכן, אשוי לתאון, שגם יזירותו הבלטיסאיות אינו

יזרות עצמאיות כי אם בפרוטצות הומוניסאיות, זרתונאות

*
התפוס דבר, הנה ס'מ' מ' יתר ס'מ' - משהי היה קובע (1849-1874), הוסיף
על זה כותב, "המשך זה הוויכוח המופתע בענין סודות המצד סודות השלמה..."

תעמולתית. אנו במכון מעמיצים את בשאלה בצורה קיצונית

כזאת כדי לסתור אותה זאתר מכן, כדי להראות עד כמה

פה השלים את הסאטירה ויצב ממנה כפי אמנותי נפלא.

ה. סטון

פול כתב שני סוגי סאטירה. האחד, הקצום יותר, הוא

בפרודיה והשני הוא ברומן הסאטירי. השנה יצא זאור אוסף

חזש מעצבנו של פול בשם מעשיות ואגדות. בערכים שמיוק

וויסס פכסמו בפסח הראשונה שני חיבורים 13-אשונ"ם בשם

"מעשה מאגיבת בת מאק" ו"מעשה מאגיבת בן-מאק" שהוא

איבר בשנים 1816-1818 (6, עמ' 32). ברוב כהר מן השם,

ש"מעשיות" אלו הם פרודיה על סיפורי מעשיות ליהי נחמן

מביצרה. הראשון הוא "השמה" כביכול על היסודי הקצבים

היזוע והשני הוא סיפור דרמטי על חיבוס ה"צדיק האמיתי". כפי

שנתברך לנו אל-יצי הפזרות היבות במדורה זו, פה מביא

הס' פניו המון קטע'א ומט'ג'ים מתוך הספרות האס'צ'ית

האג'צ'אית, במ'וח מתוך ס' שבח ¹¹הבדש וספורי מד'ול. כוונתו

בכך לעדו את האמנה הנפלאות'הם של צ'י'קים אל-יצי הסברים

כא'צ'יון אל'יס'ים והצ'רות כנמאלת בט'ה (6, זמ' 40). אק' אין

זו פרו'צ'יה ג'י'זא. מא'לורי מע'מתו היאשנ'ה, ^{דינו} ³¹ה"מ'יס'ט'פ'ק'א'צ'יה"

שבה בצ'וח כל-כך בטל כמב'ו, נשאל היסוד הס'פורי המקורי

לפ'ל אשר מקנה את הקורא עד ימנו אנו.

אג'ה, את היסוד הפנו'צ'יס'י הכניס פה גם בספרו מג'ל

ט'מיין באורה צורה שהוא מופיע כאן. פה מצ'ץ את הס'פורים

כמע'ילת שלא הוכנסו לתוך הספ'ים האס'צ'יים היות וה'ו

ב'ת' - י'צ'וע'ים עד הנה. כק', אמ'ל, בא'יעות נ'ז במג'ל

ט'מיין מביא פה בשם הרב ז'ק'ק לאטקא שני ס'פורים שלא

נרמסו בספר שבתי בבדלש. מטרתו הציטוט היסודית באלה

לדעתי את היסודות המופלאים שהיסודיים האסימטריים אל-יזי

הסברה שבאמתות של התוספת. כך נתברר שהבדלש הוא רמאי,

שהי' צל כמה "שקצים כאינקים ואקזים" אלו הבח-הבית

ביצי המשנת. הדינמיה הקטנה הזאת כבר מראה לנו אלק

שפך יוצר בזי גן קנס הנכסל - בקרה האסימטריים - ובין

דברים כה וויתם. תגזאתו בין סאטירות - הומוריסטיות. זה

אלו היסודות של ^{הבני} ~~סגלנו~~ הם אסימטריים

ביצירה סאטירית, המתברר עומד כחוק מצמיותו

וכחוק ממה שמתירש אתם. סוקרתו אלעז ^המצמיותו, להשפיע

אל קוראיו אלעז גם יחז, לשם הם ידמיו מניחוק. הקורא

אנו מצפהים עם הדמיות; הוא נושא את המתחש מצוית

הבאיה של המתברר ולא מצויות הדמיות עצמן. בטעה שהדמיות

דצמ תשס"ט, התקנת ההחלטה איננה דתית, אלא היא חלק מן המסגרת הכלכלית
כך אשר החלטת הממשלה, ולכן היא יכולה להיחשב חלק מן המסגרת הכלכלית.
החלטת הממשלה היא חלק מן המסגרת הכלכלית.

כואמת עולם פאלי, הקונא כואה עולם ~~אפסל~~ ימות. במא'ים

אארות, יס'3 הסאט'רה קוא ההיחקה. ←

כיצוע, המנהג היצוני על הספר מגלה סמיון קוא על

גא'פת מכתבים בין אלשי' יכרת. ככו בכק יש היחקה בצמן -

המצובר במכתב ^{מתוסס למה} ~~הירוש~~ ^{כרה} לפני ~~מנה~~ ~~צמן~~ או עולם להירוש

בקרב ~~המ'ים~~. אפדמ'ים כמות מכתבים אוצרים על אלתו

מקרה ומצ'ג' אלתו בראיה ^{שוקה} ~~אחרת~~. י'בו' זאיות ~~אפסל~~ ~~היסתכלות~~

לאפסיכת המתרחש משמש לפת אשרי מטות גמ יאצ' ~~זב~~

תורים לעילום מאו יתכ על האצמ והוויתו ~~יש~~ ~~מגלה~~ ^{מאפ'ר} ^ה ~~אמאבר~~

להצ'ג הסביים סותרים על אלתו מקרה.

לספ' ^{ל'מ'15} ~~ל'מ'15~~ לקו זה הוא אמל' הקשו שבין אל'ת כ וכו

לספ'ר. הוא מנהי לבהן באה לתאז במונח'ים פסבצו - לע'נצארים

מוביקים את נסיונו המופלא על זינות ~~ושיחבקר~~, שנצמנו או לפ בערה,

... ושמוני שאחד מקונו בתוך האילן, ושאלתי אותו:
מי אתה, ואמי, אנכי השב אגזי הבדשי"ת תבס אלתי
ביעזי. (צ' זל' יא עמ' א)

הצבור "חתיכה קטנה זכוכית" לנתן לו השב המתנה -

"בא אלתי הבדשי"ת בחלום ואמרו לי: כעת עדיין אינו
בא זמנך להתפרסם בעולם, אך זע ששל יצי החתיכה
זכוכית שיש לך הטלית קצן שלק, זהיה אתה
מפורסם יצדוק... (שם, זל' יא עמ' ב)

ואילו המכתב של אלקינו מציג את המתרחש באנוחיים

מציאותיים של מרשה איצנות. מתברר זה "שפ" הוא "היושע

ובלי עם מרובי גאלם" ש"הסתירה את עצמו באילן ייקן אשכ

ביעזי, וזיגד עמק מה שזיגד, וזיגד לך חתיכה זכוכית אשכ

זיקן זאילן איזה שקצים או זבור" (שם, שם). אותו עולם

נס", שטוסח כביכוס באיגרת הראשונה, מתבונן כהולך עין.

בעבור ^צבאיצנות ~~ה~~ זאת, נוזים החסידים להנקם

במרבכי גאלם. ל' זעע'ח מחליט להלשין ^{לשון} אלו בכך לפני עדיין

תפסו אתנו ביצור אה ג'ויה (מכתב בא). במכתב האה,
 נכבד כ' ז'ינווייל של אמתו של דבר, היו שני חסידים אתנו ביצור
 וזה ג'ויה אהת הסתובבה שם. ה"צנים" חותמים את
 ההאשה, והחסידים מפיסמים אתה בעיר. לאהר כמה זמן,
 במסבת ה"של סעודות", מכניז הובי ש"וואלף בן רחל חותן
 מיצבי גאלד, יהיה לו מפלה" (שם, ז' יג עמ' א). למחרת,
 מתברר שהמסבת אצלו וואלף זובניו נתעברה, אבלתי ספק"
 אחר צאיג, "מחרנו הישע מיצבי ימ"ש" (שם, שם). נגיד ~~שאלו~~
 הן ה"ציצות": א. שמיצבי שכה עם הג'ויה ביצור ובה. שהמסבת
 התעברה ממנו. ~~מיצב אהר מבן, מכניז. שפיל את ה"אנטי-ציצה"~~
 לפי ז'ולף צווסקויה ~~ב"צ"ף~~
 שסותרת את הקוצמת לחלוטין. במכתב כז מתברר שמיצבי
 הוא עקר והרובאים אינם יכולים לעזור לו ובמכתב אה
 מתבררת עקבה מתמיה - שהג'ויה התעברה משני ה'רובים היצו!

כפי מלשם את תמונת המציאות בשני כיוונים. עולם הנס

שבו מאמינים החסידים מתגלה באשליה - וולף זבגני, למרות

ה"תעלול" ^{התעלול} "ש'קבל מפה", (שאיננו ניזוק - וזבגני הנמאות והסקר
אנחנו אנחנו צ'יפה וצ'יפה

מתהפכים א באש' החסידים, ~~ומתחילים כצבא! אמת~~ המתבר

אנו שואף כלל להגיע למצויה המלא של המציאות, אלא עקר

כיוונתו הוא לעחק ול'הוק'ע דיכ'י האיה של דמיונותיו. אין האיה

אזינוה באה להעמיק ולפתח את שניטוט האיה היאטוניה,

אלא לבטחה לחסותין או להסיל בה ספק (2, עמ' 388).

ג. אפיון

באמור, כיבוי הזוויות תורם לעילום מלא יותר של

האדם והווייתו. שר' הבחין באקצ' "כיתות" דאברה היהוופית: ציון

כת פשוט - העם, כת המשכילים, כת החסידים וכת השמרנים -

יבנים (6' עמ' 39). דמיות אלו מופיעות בתיק הספר

אולגוס
 ⑦ א-3-אמזגור זו נלעה אמץ פ, שפבל אמאר "אפסיה" זאל
 בעלי ש'אם אונציובוזיואלו. מסוזיו אל פבל אמעיומ דר אר, טקיסום
 סיניום אל אל אמגר

זא אמלו
 ⑧ לכין הנו, שפבל כ'אה ת'לקה זיקרה אמלו והח ר'ה ה'לפיה
 ב'שיקיה "אפיון הנש" זבעלי פ'נסום אב'רתי בטאפיון ה'מ'נה, ז'ק ז'א
 נ'א ז'מ'נז ה'ס'ק א'בז אל ה'ל'מ'פ ז'מ'מ'נ'מ ז'ל'ז'י = ה'ה'ל'פ'ה (ה'ד'ל'מ'ל'מ)
 ז'א ז'כ'ו'ה ז'ה'יה ז'ל'ז'י = ז'מ'י'ק'יו'ן ה'א'מ'ו'מ'ג.

טוה ז' פ: א.א. ש'ל'ז'ן
 ה'ס'פ'יה ה'ק'ב'יה ז'ל'ז'יה
 ז'ק ז' א' 173-170.

בקווים חיצים ^{מדויגים} במימד אחד האבז. אף ^{אפי} פול, המנהיגים החסידיים

אינם אלא, מאים מצד, ואילו המשכילים הם כולם חיוה. נציגי

ה, כתר" הראשונה, פשוט-הדם, הם בעיקר-כסף אנשים תמימים,

שנומו אז-יוצי האיטיות, ובמקרים בודדים הם נוטם לקבל

את צעותיהם של נציגי ההשכלה. נטייה זו, לפיט ולתגזים

את תכונות העמיות, היא נטייה מוקבלת בסטטורה.

מעטיו, שרק נציגי ה"כת" האחרונה, ה"כת" השמיתית-

ובנית זכו לתוארים מוכבים יותר מאשר ה"כתות" האחרות.

צמיותיהם אינו כה חז-ממדות כצמיותיהם של נציגי

ה"כתות" האחרות. כך, למשל, משה פישלס מוכיח בהתחלת

הספר כמתמיד שפרו מתאנו בצורה איזיאלית:

"גם אני כאשר נאיתי זאת, פנית לבי מכל קניני
העולם הנה מכל וכל, רק שבת בבית ז', ויפי
זכרון שיהיה סכא ימי ח", כמתחלם אז נפית לילק
בעקבה בני גייל, לטייל ולישה במשחקים ולשמוע

אין זה של אזה ת'ינו במספר אחרים אלאו האית פמטולוגה או אחר אנוסן
הם אאנכך ולונו ממה ירה אפיק במהו א דמבר נ' אלו ...

שיותי בטילות שלהם, כי כל מקומותי לדסוק בתורתו
 יתברך... (5, ב' ע"א א-ב).

הוא פנה לחסידים לקבל מהם סגולה לזיוון, לפי בקשת אשתו.

זכרון קאריצ'ע'י מתחיל ללמוד אתו תורת החסידות (מכתב ב'),

אך משה פישל אינו מתעבה ^לבלימוד. במכתב מג' הוא שואל שאלת

שכתבתי לך על היספורים בתיק לחיי הבטח. ג' זכרון כוונת

לפיו ומס'ק ללמוד אתו (מכתב ק"ה). 'ואם אתה, שפישל

מוצא טופס של השבת בידי אשתו, הוא זינק את הספר לתוך

התנאי ובסופו של דבר הוא מתגרש ממנה. ^ז

הדמות המושלמת ביותר מהתורה הרבתחותה היא

היה בקאליצ'ע. הוא מופיע בפעם הראשונה באמצע הספר באיגרת

ס"ג, שהיא תשובה לאיגרתו של זצ"ל, לראשית ~~הספר~~.

במכתב הזה, הוא נראה לנו כמאמין בחסידות ובצדיק

שביי הוא מופיע, אני לא אעשה שום דבר בחיי הסכמת

רבינו הצביק ש'ח'ה ... אם רבינו הצביק יסכים, אזי בוזאי

מז' יצא הצב"ק" (שם, ז'ל כה זמ' א). הוא מתלהב מה "תורה"

שלק אז' ז'ל' ושוק בחזרה ממנו ליהי. פתאום במכתב

ס"ח מופיעה צמנת אחרת לעמרי. הוא מתוודה לפני חבנו מיכ

כהנא, שלמד אתו פעם אצל הצב"ק מוילנא :

"גם בקשת ממך לבטל תתבשר עלי אזי בקשת עזר
מהרבי צב"ק זאלין ... ואנשים כגי'י, גם אין להם
איזה סדר מיבי של הכת, לא ימצאו דו סיפורים, וממש
בזב ימות ... ומה היה לי לעשות, יצאת ממנו ובכר
ספלי תלוי בי, והייתי מוכרח לעשות כל ההתפללות
לקרב את עצמי ליהודי הנ"ל ועיסקו כדמיון שלו, וכבר
פאתר להם ממנו ..." (שם ז'ל ככ, זמ' א).

הוא מבקש עזרה להתקבל ככה בעינו של מיכ כהנא, כדי

לברוח סוף-סוף מהשפעת החסידים ולהראות את אפיו וצולותיו

האמיתיות, כשמיכ צנח לו בתשובה חלובית, הרה מודה לו

וב פעמים ומאשר את החסידים במילים חריפות: "כי"

פאונג, זו דגל יב-זווילת ין בא קינה אינה אלז לילכה
שצ"ה "קפונג" ול הלום את הלחמה ופולג אה קפונה פלל.
הכילנה היבולטור = צלמה " שבעה דגל זו לקנה זאב:
פ הלום אלגה המסודים! ואינה הימנעם " לקל לא יקל את
לפומה בקומה את הטויק" שאלה פלל.

זקנה את המנון הילל (ביולה אמנון) לזכרו הרב
דילל מנה בעל איך אה זו, "הדגה הוילל", אינה
וכה למען ~~המנון~~ היילל אה פלל.

המנון ול כאן הימנעם פנימה פלל זו דגל זו "אלה מכה
המנון אדתי" - המנון אה היילל זלו ונוה אה מנון זלל
כמה זלל זלל, קול פנו וילל פנו - פנויה, ולל נלהה.

התרת דם, בעיניהם יותר קל מהכנת צבא " (כ' דף כט עמ"ב).

ף ציך חיה היצוא

נדמה, שבוא הדמות היחידית שמכונה החסידות, היחיד שבוא

דמות יב-גונית, באה תקוות אנשיות

"כי רק מבאובי ניגוני הביאני אחטאא באשני, ומאז
אשר היצאתני אליתק, ולכברתי את ימי נסונינו, דר
אשר תורת ה' היתה חפצנו, ולמוצי מונינו היו
נקיים מל ס"ע ושערה... נבדלה הי אש התשיקה
ביותר, אהליק תורת הכת אהי ג'... (שם, שם).

הקלא

ובאמת הוא מקיים את דבריו. במיאמה לקאנוצ הוא מקבל

א דצמא את המשפטים נאר צנין הק הילי והוא מפני עורפו

אז הוא סידיס. אקמקום אהתלונן א הצבופה הקסה הוא

"נימא ג"כ אלף תדנות אהשית ברובק הוא, אשר נחל' בפיך

הזה, כי הביאני פה אא ציר מאלה חכמים ואנשי מקצ'..."

(שם, דף מב עמ"א). הרה דקאלנצ הוא הדמות היחידה שאינה

סטטית, היחידה שמתנת במנוצבת הזמן היחידית.

אם באמצעים האחרים אי־יכולי כיום סאטני כבו נכתב

הרבה, ולא נשמע אף כק גזבוניתנו. נכבי רק את הטעון התסני,

המביסם בעיקר ~~א~~ ^{לשון} הספרים "שחי הברש" ו"ספורי מעשיות" (ע"ן

במיוחד בפיק א"ה לשון והטעון של האקסטים הסבריים ומקורותיה

מאת ש. ונסס בתוך 6, עמ' 49-63), ואת תפקיטן הסאטנית

של ההערות (2, עמ' 389-401).

3. מבנה

אותרו ממנו המבנה הישירי המסובק. ברור, שמבנה

האי־יכולי של גזיפת-מכתבים משה למחבר אליזה מסובבת

בגלל צווית ראיה רבות. ברור המסורת של ~~הרומן~~ -

המכתבים בגלל אליזה הסבוכה (במאה 18 באירופה) היו אין

המכתב אמרטי תיאורי בלבד, אלא הוא (עלה גוים ^{אפני}?)

עצמו בתוך היסבור. כק, למשל, תפילק הכתיבה והקריאה

השנים של מלחמת אקרא בין היסטורים האנושי, האתנים אנונה בלבו
למאורה המיליוני 2 או אקרא הגוף ~~המיליוני~~ ^{המיליוני} בהיבטקאל
זה לא אלא ובראשית אלה, אולם אלו 3 אקרא אין בקאלת הירקאלת.

נעשה תוויה למעטן :

„של יבני אצות שלק נתר על ממש חיות, כי היה על
כמה ימים עגמת רפס ג' צולא...“ (מכתב אא)

„מה אמר לק, אתה הושבת לנו נשמה אז יבני אצות
שלק, כי הלכנו בספאן כמסל גלא נשמה“ (מכתב מ)

המכתב הוא מסמך ^{רב-כ"ב} מסופן, המתקנה עדיפות למי שאוזר בו.

התחקוואה הראשונה להשיג את ה"בוק" מיני הפיוץ אל-יבני מכתב ^{הפיוץ} ^{הראשון}

מנויף מתרפצת והאסיפים בקולש ג'ונת'ים את המכתב באצרה ^{אלהיך אלונדו} ^{בית} ^{מחפזויה אל} ^{בא/שה}

(מכתבים ו, ח, ט). המכתב החותם המעיפ בטוץ אז מרפכי

ג'אזב (מכתב אג) ^{מגיץ} נפס סוף-סוף ^{מגיץ} כי יבני הפיוץ וגורם ^{מגיץ} להאטמת

החיותמים (מכתבים קכ"ה - קכ"ו).

בצורה האינזיתית צולקא, שבה המנהי איתו מתמכלו,

בה בול, מאכתחיה, ניתן לו למחבר לעדיבה כילוסוספיה ופבריי

מסר עם ספורי המעשה ולקשר הכס אז יבני חוט הסמני מן היסין

(ב, עמ' 379). המוטיבים העיקריים המתפתחים בתוך החלום

הם: א. הכוח הקסמי של ה"בוק" האנטי-חסידי; ב. ^{הקשי}הקישור

^{לשון} של החסידים איבן וג. התחבולות של החסידים לעצק את

תנועתם. מוטיבים אלו גורסים לעין בקניאת הספיקים כשקדם

מבנים ציבוריים פוזמוסיים נגד הספרות ותורת האסידות

הפיקן של הצמאות, התרא מכיו מיצ את קום המתבני. ^{מק}משאנו

בק במבנה. ממשכ האשון, נראה לנו, שהמתכתבים מסוגרים

בצורה מקרית, שאמנם הם מסתמים את החלום, אך בצורה

מבולגנת. עיון קרוב יותר מעלה מבנה מסובך מאוד.

קודם כל, פרט מפתח שני קווים סיפוריים בעת

ובעונה אחרת. בפרקים הראשונים הוא מבנים, בין ההתכתבות

העקביות של שני זעזעז וכי ציננויים חלילה משנית על-אודות

משה כישלם הנ"ל. הסיפור שלו ²³¹⁴מפתח בעיקר במכתבים

5-0, אך ~~אין מסיים לגמרי~~ ^{מאיד} ^{לסייג} ^{יק זה} ~~עצ~~ מכתב קכ. היסודי בעצמו הוא

אין מיוחד ביני. מסופר, כאמור, אר יהודי שמרני ולא הנסיונות של

קאליצ'עקי לעשות ממנו חסידי נאמן.

החליטה המשנית הזאת מפיצה 9 פעמים — בתחיל

מהם היא מוכנסת בהקדמה ^{מתח} ^{מבוא} ^{מבוא}. ככל משיג שתי

מטרות גברת אחת: הוא מסמן ^{העלך} ~~עלך~~ הצמח והוא מוסף

למחברו. זה קורה במעבר שבין מכתבים ו-5 (כניסת המכתב

המזוין), 'ב-יג' (פרשת חייפוש המלמד) ולג-לכ (הפיכה דרמטית

בחליטה כשהגנייה מוסרת את המכתב המזוין לפי). אחר

הקטעים היזמטיים ביותר היא הפישה אל הג'ויה ואביה

שהחסינים יוצרים להבדיל מעברו לגבול. במכתב מה ל'

זמנים שותף בקשה דחופה לזי צינורית אל-אופות ה"מוכבה"

של הרבי: "... אך למחן השם תראה לעשות הכל בצניעות

גזר מלך, ותרצה לשלוח אותם לכפי קאבויסקי שגם
 הפכתו... (5, דף יב ע"ב). כאן, כשהקורא משתוקק לדעת
 המשק הספור, בא מכתב א-אינות משה פישלס בנג'מאן.
 (וע"ן במזגור שבין מכתב קיט וקב).

~~ה~~ הקף כשנונו של סוף כסוס יתגלה בניתוח של
 חתך נחב יותר של הכותמן, ~~אכן צ"ע~~ ^{כפי למראה זאת} ד"צנמה של התפתחות
 הצ"לם במכתבים סא-כו. כול מפתח שלם התבטלויות
 בבית אחת: בין צ"ל'ג לע"ס"ט שסע"ס וצ"י"ו"ל ווצו"ח"ע בקצור,
 בין הרה דקא"לנצ ומיכל בהנ"א ובין ח"י"א-ג"בוי"אל ויעקב
 פולנא"ע. הכאשונים ש"כ"מ א"ס"צ"י הרבי מצא"ל וקא"רו"ל"ק-

לבי מדישפאל. הקצ"צ מתחיל ומס"לם בפיוטת כרי"זה הע"בפת
 אצל הפני"ף. כאן כול מפסיק את הספור הע"קרי במשק 24
 מכתבים כצ"י לפתח ספור חדש שנעשה לחוש הראש הספור
 המדעי.

התפתחות הזלימה

הפיקים סא - פו

מפתח

- שולח או מקבל המכתב
- מוצק בתוך המכתב
- ← שליחת המכתב לשישה
- ←←←← מגע-מסא בן ^{הזווה} מי ~~אני~~ מוצק בתוך המכתב
- השתתפות סביבה בתוך האליה
- השתתפות פעילה בתוך האליה

בקטע הזה פירא מצניג אפנינו את הירב דקאלנע ואת

הגס'צים מדישפאל. את הבודראטשיק קאמן היס'נגעדי מקאון

הוא הכביב כבי במכתב ב. הואשון וגני משפחה מופיעים

~~לאונק דז~~ הקטע באחד הנושאים העיקריים במכתבים. הקטע

מתחיל במין הקפטה - נכנסים יריב דקאלנע, הגבור. כאמור, הוא

מופיע בהאשנה כמאמין באסירות נרק לאחזי מכן, מתבונן שהוא

מתרגם אפא. בסוף מכתבו, אכטיג, מצביח ~~אח~~ הוא גפסם

הואשנה את עין הרבנות בקאון ומבקש זכר מהגבי דשאין.

(מכתב סג). במכתב הבא נכנסים ה"רשעים" : חיים-גבריאל

בקאון וני יזקל פולנאעו מדישפאל. הם אפתיים את ^{אצור}

בעיית הרבנות ומכנים את האיסטיטג'ה שלהם י להלפיצ אר

אשר וזא בנו-ה'חז של קאמן היס'נגע, שהם יפאלו לחץ

אין להתנגד למוצמדותם של הירב דקאלנע. במכתב סה הם

מעמידים קנדיצט משלום: כי שמעלם חרן כ' יעקב א'ב. ביתניים,

בני א' קאמן מתלהב ~~אפינו~~ יעדט ומקטש כל מני קנינים א' ^{מאמץ}

יעדט המוככים בספר. לא נעבונ כאן א' כל פינסי-פרטים

א' האיליה בקטע הזה. מה שחשוב הוא הקטע ~~ההפכי~~ ^{החלקי} שבין

כל אנדע ^{הקווים} לממשק מכאן ובאגה, עז סוף הספר.

יקו הכאשון נשאר ~~מאחורי~~ ^{סוף} הקטע ^{החלקי}. היי אנו כבו

מכירים את ל' צעיר ואת ל' ציין ויל. מ-151 מכתבים

הנבאלים בספר, 41 שייכים לני צעיר ו37 - לני ציין ויל. מותר, ^{הפשוטה}

איפוא, מבחינה עילולית, להכניס אותם מפי כזה לפעם בזמן ^{יבא יק:}

שמשלים בדוקר בדמויות אחרות. יתכ א' בן, ההתחרות ^{מתי ואיפה}

ביניהם ובין חסידי דיספאז (יקו יובידי) גיומרת אמפלה ^{הקטע}

מלמדת. יקו השלישי הוא גם חשוב, מפני שפרשת יענייה ^{החלקי}

אנה מסתיימת במכתב ד'ט אלא מתפוצצת ² (אוב) בסוף

הספי, ופוג הגיוס הראשי למסורת החסידיים. כיוון החיים בדיגומה
 מראה לנו איך שכל קו מתקשר לעמוד שנים, כך שכולם מתפתחים
 כחידה סיפורית אחת. הקו השלול המאוכלן מראה איך שתפוחת
 לבו של הקונא מתחלף מקו לקו. באותו זמן המתחבני נומי על
 אהבות הספני. אהבת הקווים האלו מחדים לשאי בסוף הספר
 כאשר הבנין החסידי נוסף לעממי. כל הפוסטים שניאו מקריים
 מתבככים לקראת הסוף ליצור סיום דינמיטי.

ללא שום ספק, יוסף פול יבס לקשר קשר.

ללא שום ספק יש לי דיבורי העמדות על מבנה התולדות
 אצבע - ספק אם הקשרי האלה אינם ילדולתיה אצו
 ולא שדינתי ליתר "התולדות" במקומות אצו בדי
 אהבת גמולה אינני אחי.

אב טה.
 קצמ

ביבליוגראפיה

1. ש. הלמן, מבוא לספונת העברית נדפס אר-יצי זופיה
הלל, הוצאת מפרס השכלה, ינושלים 1958.

2. ש. ונסס, "עיונים במבנה של מגלה סמינין", גותן צפיק,
תרביץ, תשכ"ב עמ' 377 - 411.

3. רפאל מאהלס, זערי קאמף צווישן השפלה און חסינות אין
גאליציע, ביבליאטעק פון י"וא, ניו-יארק 1942.

4. יוסף פדל, "זישע פתחים, מיט א ביאגראפישן איינריי
פון ישואל ווינאז און א ליטעראריש-שפאטיקן
אנאליז פון זאליק קאמנאוויטש, ווילנע 1937.

5. [יוסף פדל], ספי מגלה סמינין, ווין 1819.

6. יוסף פדל, מצעות ואגרות, ההציון לפי כתבי-היד של
המחבר והוי"ו מבוא וביאורים חנא שמרוק
ושמואל ונסס, האקדמיה האומית הישראלית
למצדים, ינושלים תשי"ז.

7. ח. שמרוק, "צברים כהו"תם וצברים שבזמיון ב, מגלה
סמינין של יוסף פדל", ציון, (כ"א) תשס"ט
עמ' 92 - 99.